

Sygn. akt I C 208/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w G. dnia 8 lipca 2021 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. V. (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. O.

o zapłatę

I. zasądza od M. O. na rzecz G. V. (...) z siedzibą w W. kwotę 2002,59 zł (dwa tysiące dwa złote pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od M. O. na rzecz G. V. (...) z siedzibą w W. kwotę 630 zł (sześćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 208/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2016 powód G. V. (...) w W., wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, by pozwana M. O. zapłaciła na jego rzecz kwotę 2002,59 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powództwa powód podał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) S.A. w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Świadczeniodawca z tytułu wykonanych usług wystawiał na rzecz pozwanej faktury VAT. Pomimo upływu wyznaczonego terminu płatności, pozwana nie dokonała zapłaty należnych kwot należnych (...) S.A. w W., wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanej od poprzedniego wierzyciela na podstawie umowy cesji.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 14 czerwca 2016 r. sygn. akt VI Nc-e 674634/16 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła skutecznie sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż wskazane w pozwie należności uległy już przedawnieniu, zatem roszczenie powoda jest bezzasadne i powinno zostać oddalone.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 11 grudnia 2019 r. sygn. akt VI Nc-e 674634/16 przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c.

Strony na zakończenie postępowania podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. O. zawarła z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniu 2 stycznia 2014 r. W ramach umowy usługodawca zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanej usług telekomunikacyjnych, a także dostarczył pozwanej urządzenia potrzebne do korzystania z usług telekomunikacyjnych.

Zapis §7 pkt 6 umowy stanowił, że operator może rozwiązać lub zmienić Umowę w sposób powodujący ograniczenie zakresu świadczonych Usług bez zachowania terminu wypowiedzenia w następujących przypadkach: a) przed rozpoczęciem świadczenia Usług (...) utraci uprawnienia niezbędne do świadczenia Usług, w szczególności uprawnienia do wykonywania działalności telekomunikacyjnej, wykorzystywania numeracji lub częstotliwości; b) zawieszenia świadczenia usług telekomunikacyjnych świadczonych przez inne podmioty będących integralną częścią Usługi (...); c) jeżeli w terminie 15 dni od daty zawieszenia Usług na podstawie § 14 ust. 1 lub 2 nie ustaną przyczyny tego zawieszenia; d) powzięcia przez Operatora wiadomości o utracie tytułu prawnego, o którym mowa w § 5 ust. 1 w zakresie danej Usługi.

Zgodnie natomiast z §7 pkt. 13 umowy w przypadku rozwiązania Umowy Abonent, któremu Operator udostępnił do korzystania z Usługi (...) ma obowiązek zwrotu tego Urządzenia na własny koszt przesyłając Urządzenie na adres wskazany w Umowie w terminie 14 dni od daty rozwiązania Umowy. § 7 pkt 14. Umowy mówi, że w przypadku niewykonania zobowiązania, o którym mowa w ust. 13 Abonent zobowiązany będzie do zapłaty w terminie 14 dni od daty wystawienia noty obciążeniowej kary umownej w wysokości określonej w Umowie lub Cenniku za każde niezwrócone Urządzenie.

/dowód: Regulamin świadczenia usług przez Spółki Grupy (...) – k. 52-54v, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z załącznikami – k. 74-77v, protokół przekazania urządzeń – k. 94-95/

(...) S.A. w W. w związku z wykonywaniem usługi wystawił na rzecz pozwanej M. O. faktury VAT:

- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 106,71 zł z terminem płatności określonym na 27 lutego 2014 r.;
- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 44,69 zł z terminem płatności określonym na 27 marca 2014 r.;
- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 54,58 zł z terminem płatności określonym na 29 kwietnia 2014 r.;
- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 44,68 zł z terminem płatności określonym na 26 maja 2014 r.;
- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 44,68 zł z terminem płatności określonym na 29 czerwca 2014 r.;
- nr (...), wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 203,58 zł z terminem płatności określonym na 25 lipca 2014 r.;
- notę księgową nr (...) z dnia 11 lipca 2014 r., wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 150 zł tytułem opłaty wyrównawczej
- notę księgową nr (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r., wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 642 zł tytułem opłaty wyrównawczej oraz notę księgową nr (...) z dnia 15 września 2014 r., wskazującą na kwotę do zapłaty w wysokości 600 zł tytułem odszkodowania za niedokonanie zwrotu powierzonego sprzętu.

/ dowód: faktury VAT - k. 55-60v, noty księgowe – k.61-63/

Pismem z dnia 8 lipca 2014 r. (...) S.A. w W. oświadczył M. O., iż została rozwiązana umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, bez zachowania terminu wypowiedzenia ze względu na niepłacenie rachunków.

/ dowód: rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 73-73v/

W dniu 28 grudnia 2015 r. powód – G. V. (...) w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy od abonentów.

/ dowód: KRS powoda – k. 37-41, umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami i pełnomocnictwem – k. 43-51/

Pismem z dnia 26 stycznia 2016 r. (...) S.A z siedzibą w W. poinformowała M. O. o cesji wierzytelności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wysokości zadłużenia sięgającego kwoty 1.740,92 zł.

Kolejno pismem z dnia 2 lutego 2016 r. G. V. (...) w W. wezwał M. O. do zapłaty kwoty 1.975,87 zł w terminie do dnia 16 lutego 2016 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

/ dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 64, wezwanie do zapłaty – k. 65/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów znajdujących się w aktach sprawy. Autentyczność dokumentów przedłożonych w sprawie nie była przez strony kwestionowana, zatem Sąd na ich podstawie ustalił opisany powyżej stan faktyczny.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności z dnia 28 grudnia 2015 r., na podstawie której nabył wierzytelność wobec pozwanej M. O., która w dniu 2 stycznia 2014 r. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda – (...) S.A. z siedzibą w W. - umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych pod nr (...).

Natomiast pozwana M. O. w sprzecznie zarzuciła nieudowodnienie roszczenia co do zasady, wskazując, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego wynikałoby roszczenie pozwanej. Pozwana podniosła nadto zarzut przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., w toku niniejszego procesu, strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności, skoro ze wskazanych faktów wywodziła określone dla siebie skutki prawne. Niewątpliwym bowiem jest, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. (...) Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Powód na potwierdzenie podnoszonych okoliczności przedstawił dokumenty w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 stycznia 2014 r., usługi telekomunikacyjne, warunki umowy, protokoły przekazania urządzeń mobilnych, umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 28 grudnia 2015 r. wraz z załącznikami, a nadto inne środki dowodowe – wydruki komputerowe w postaci regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, faktury i noty obciążeniowe.

W ocenie Sądu, z przedłożonych dokumentów bezspornie wynika, że w dniu 2 stycznia 2014 r. pozwana M. O. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz odebrała w ramach zawartej umowy urządzenie. Pozwana nie kwestionowała bowiem aby znajdujący się na tych dokumentach własnoręczny podpis, nie był przez nią złożony. Ponadto pozwana w toku niniejszego procesu nie wykazała aby faktury nie były do niej skutecznie doręczane przez powoda. Należy również zauważyć, że pozwana w przypadku wątpliwości co do wysokości ustalonych odpłatności za korzystanie z usługi telekomunikacyjnej, miała możliwość wszczęcia postępowania reklamacyjnego. Brak jest natomiast w tym zakresie jakichkolwiek informacji. Zatem, w ocenie Sądu, pozwana zgadzała się z wysokością opłat wskazanych na wydrukach faktur. Tym bardziej, że Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych.

Natomiast pozwana M. O., kwestionując roszczenie powoda nie zaferowała w tym zakresie żadnych dowodów.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, to w ocenie Sądu, nie zasługuje on na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl natomiast art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia wynosi lat 6, a dla roszczeń o świadczenia okresowe jak i związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - 3 lata. Do zastosowania krótszego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego były podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą (tak: wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2008 roku, sygn. III CSK 302/2007, publ. Lex Polonica 2035118). W niniejszej sprawie termin przedawnienia roszczeń przysługujących cedentowi, a następnie cesjonariuszowi wynosił 3 lata. Ten sam termin przedawnienia dotyczy należności głównej jak i świadczeń okresowych (odsetek).

Z przedłożonych przez powoda innych środków dowodowych w niniejszej sprawie wynika, że najwcześniejsza faktura VAT nr (...) została wystawiona w dniu 13 lutego 2014 r., a termin płatności miał nastąpić do dnia 27 lutego 2014 r. Zatem od dnia 28 lutego 2014 r. roszczenie z tej faktury było wymagalne. W przedmiotowej sprawie powód złożył pozew do Sądu Rejonowego Zachód – L. w L. w dniu 22 kwietnia 2016 r. Zatem z tym dniem nastąpiła przerwa biegu przedawnienia, przy czym roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwaną zarzutu zwrócenia sprzętu w terminie, podniesionego w piśmie z dnia 14 maja 2021 r., to w ocenie Sądu, opierając się na zasadzie ciężaru dowodu z art. 6k.c. uznać należało, że twierdzenia pozwanej (ocenione szczegółowo wyżej) okazały się gołosłowne, nieoparte żadnymi dowodami, co skutkowało uznaniem przez Sąd, że pozwana nie sprostала ciężarowi dowodu w tym zakresie i nie udowodniła, że zwróciła sporny sprzęt.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił dochodzone roszczenie zgodnie z art. 353§1 k.c. w zw. z art. 56 i następną ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne w zw. z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 stycznia 2014 r.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98§1-3 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 208/20

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)